



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **H. O. R.**  
e. č. X  
st. příslušnost X  
t. č. pobytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky,  
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. OAM-921/ZA-  
ZA11-D07-2021

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. OAM-921/ZA-ZA11-D07-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je Rakouská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

## II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce je syrské státní příslušnosti, přičemž v minulosti podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecku. Do České republiky přicestoval přes Rakousko, kde byl kontrolován policií a byly mu sejmuty otisky prstů. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je situace v zemi původu, která je zničena válkou a není tam žádná práce. Kromě toho měl být žalobce povolán k výkonu vojenské služby a měl mít problémy kvůli své kurdské národnosti.
3. Vzhledem k tomu, že žalobce nedoložil v řízení žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, přijal žalovaný jako dostatečné čestné prohlášení. Z provedeného pohovoru k žádosti dne 9. 11. 2021 vyplývá, že žalobce pobýval v Řecké republice v zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu na ostrově Lesbos. Poté, co mu byla zamítnuta v Řecku žádost o udělení mezinárodní ochrany, se rozhodl odjet do České republiky. V Rakousku však byl zachycen policií, kde mu byly sejmuty otisky prstů. Po propuštění za pomoci převaděče odjel do ČR. Důvodem jeho přicestování do ČR je nízký počet žadatelů o mezinárodní ochranu. Do Řecka ani do Rakouska se žalobce nechce vrátit. V SRN má žalobce strýce, jinak v ČR ani jinde v EU nemá žádné příbuzenské vazby.
4. Žalovaný nejprve zkoumal, zda je dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Shledal, že je třeba aplikovat subsidiární kritérium v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je příslušným státem členský stát, kde byla žádost podána.
5. Ze záznamu o porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Řecké republice dne 29. 10. 2019 a dne 2. 10. 2021 v Rakousku. Žalovaný odkázal na doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016, podle něhož se mají členské státy EU zdržet transferů do Řecké republiky.
6. Žalovaný tedy požádal dne 9. 11. 2021 Řeckou republiku a dne 5. 11. 2021 Rakousko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 23. 11. 2021 obdržel žalovaný zamítavou odpověď Řecka s odkazem na uvedené skutečnosti. Dne 9. 12. 2021 obdržel žalovaný informaci, že na základě žádosti ČR uznalo Rakousko svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

7. Dále se žalovaný věnoval otázce existence systémových nedostatků v azylovém systému Rakouska. Konstatoval, že Rakousko má propracovaný systém azylového řízení včetně odvolacích institucí, které plně odpovídají evropským standardům azylového práva. Samotný žadatel nijak nezpochybnil kvalitu azylového řízení. Důvodem k jeho opuštění Rakouska byl záměr podat žádost o mezinárodní ochranu v jiném státě. V Rakousku se zdržoval pouze krátce a nesetkal se tam s žádným závažným nedostatkem. V případě většiny členských států EU nelze říci, že by jejich azylové systémy trpěly systémovými nedostatky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č.j. 9 Azs 17/2018 – 28).
8. Dále se žalovaný zabýval možnou aplikací čl. 17 nařízení Dublin III a uvedl, že žalobce nemá žádné konkrétní důvody, pro které by nemohl do Rakouska zpět odcestovat. Uvádí pouze záměr a odhodlání zůstat v ČR. V průběhu svého krátkého pobytu v Rakousku se nesetkal se žádnými obtížemi. Má dobrý zdravotní stav. Žalovaný neshledal žádný důvod pro aplikaci tohoto ustanovení. Žalovaný dodal, že přemístění žalobce bude provedeno v souladu s aktuálními epidemiologickými opatřeními.
9. Žalovaný uvedl, že Rakouská republika je žalobce povinna převzít na základě čl. 18 nařízení Dublin III. Proto řízení zastavil, neboť žádost žalobce shledal jako nepřipustnou [§ 10a písm. b) zákona o azylu].

### III. Žaloba a vyjádření žalovaného

10. V žalobě uvedl žalobce následující žalobní námitky. Předně namítl, že žalovaný nezjistil řádně skutkový stav věci ohledně vazeb žalobce v ČR. Žalovaný uvedl, že nemá v ČR příbuzenské vazby ani hlubší sociální vazby.
11. K tomu žalobce namítl, že pracuje a bydlí u rodiny S., což jsou jeho příbuzní. Z rodiny S. je jeho teta (sestra jeho matky). Jeho příbuzní mu zde vytvořili potřebné zázemí, žije u nich a starají se o něj.
12. Žalobce poukázal na čl. 17 nařízení Dublin III s tím, že zde má silné sociální vazby a tato skutečnost nebyla v napadeném rozhodnutí zohledněna. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné. Žalobce zdůraznil, že v Rakousku nikoho nezná, zatímco v ČR má rodinu, a proto si přeje, aby řízení o jeho žádosti bylo vedeno v ČR.
13. Ve **vyjádření** k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce navíc neuvádí žádné relevantní důvody, které by vylučovaly určení Rakouska jako země odpovědné za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Ve vazbě na uplatněné žalobní námitky pak žalovaný doplnil, že žalobce si může svůj pobyt na území České republiky upravit v režimu příslušné právní úpravy pobytu cizinců, aniž by bylo možné jeho vycestování do Rakouska považovat za nepřipustné porušení jeho práva na soukromý a rodinný život.

### IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud nepřiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 16. 3. 2022, č. j. 33 Az 7/2022-30, které nabylo právní moci dne 17. 3. 2022.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) ke dni vydání rozhodnutí soudu. Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
16. Ze **správního spisu** vyplývá, že při pohovoru dne 9. 11. 2021 žalobce odjel ze Sýrie do Turecka v roce 2018, přičemž následující rok vycestoval do Řecka, kde během svého pobytu podal žádost o mezinárodní ochranu. Do České republiky přicestoval nákladním vozem přes Rakousko, kde byl kontrolován ze strany policie, která mu v této souvislosti sejmula otisky prstů. Žalobce nemá žádné zdravotní problémy. Je svobodný a bezdětný, přičemž cestovní doklady nikdy nevlastnil. Důvodem k podání žádosti o mezinárodní ochranu je nepříznivá situace v zemi původu, která je válkou zničena a není zde pracovní uplatnění. Žalobce měl být navíc povolán k výkonu vojenské služby a měl mít problémy kvůli své kurdské národnosti. Do České republiky jako cílové země přicestoval na základě informací, které si dohledal na internetu.
17. Žalovaný zjistil ze systému EURODAC, že podle otisků prstů žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rakousku dne 2. 10. 2021. Na základě toho požádal rakouskou stranu o převzetí žalobce. Rakouská strana nejprve odpověděla přípisem ze dne 8. 11. 2021, že podle údajů v systému EURODAC požádal žalobce dříve o mezinárodní ochranu v Řecku (dne 28. 10. 2019). Proto žalovaný odeslal žádost o převzetí žalobce též do Řecka. Řecká strana odpověděla přípisem ze dne 23. 11. 2021, že převzetí žalobce neakceptuje, a odkázala k tomu na Doporučení Evropské komise ze dne 8. 12. 2016 o pozastavení transferů do Řecka. Na základě toho dne 26. 11. 2021 podal žalovaný žádost o přehodnocení neakceptace rakouské strany. Na základě této opakované žádosti (tzv. remonstrace) rakouská strana akceptovala převzetí žalobce přípisem ze dne 9. 12. 2021.
18. Žalovaný stran podmínek azylového systému Rakouska založil do spisu Informaci OAMP ze dne 13. 1. 2021. Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 4. 1. 2022 žalobce uvedl, že je v ČR spokojený a do Rakouska nechce. Má tu spoustu přátel. Pokud bude muset odjet, přijede určitě zpátky do ČR. Na to bylo vydáno napadené rozhodnutí.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Podstata žalobní argumentace je vztažena k aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III neboli tzv. doložky svrchovanosti. Podle tohoto ustanovení platí, že „*odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu,*

*kteřou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené.“*

21. Krajský soud konstatuje, že žalovaný se otázky aplikace čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III v rámci napadeného rozhodnutí věnoval. Krajský soud při posouzení jeho postupu vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, v němž se uvádí, že „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“
22. Krajský soud uvádí, že neshledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z pohledu namítaného posouzení čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný se věnoval individuálně příběhu žalobce ve vztahu k podmínkám aplikace tzv. doložky svrchovanosti. Především vyhodnotil, že žalobce nelze považovat za zranitelnou osobu, což zcela odpovídá skutečnostem zjištěným ve správním řízení. V posuzované věci z azylového příběhu žalobce nevyplývají žádné indicie v tom směru, že by byl osobou zranitelnou či osobou se specifickými potřebami. Sám žalobce ve správním řízení netvrdil, že by mu v případě vycestování do Rakouska hrozilo jakékoliv nebezpečí. Naopak argumentoval tím, že se mu v České republice líbí, proč by se zde chtěl usadit a následně zde studovat nebo pracovat. Žalobce vůbec netvrdil, že do České republiky přijel ke svým příbuzným.
23. Co se pak týče rodinných vazeb, které byly v žalobě předestřeny rovněž za účelem návrhu na přiznání odkladného účinku, krajský soud připomíná, že žalobce ve správním řízení hovořil výlučně o tom, že má strýce v Německu. Naopak během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 9. 11. 2021 pouze uvedl, že má v České republice nějaké známé, aniž by povahu těchto sociálních vazeb jakkoliv konkretizoval. Až v žalobě argumentoval tím, že na českém území pracuje a pobývá zde u jedné rodiny (rodina S.), jejímž členem je rovněž sestra jeho matky. Samotná existence přátelských vazeb, o nichž hovořil při seznámení se s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, není jistě zásadní okolností pro aktivaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

24. Žalobce má podle svého tvrzení na českém území pouze tetu, jakožto vzdálenější příbuznou, o jejíž existenci se ve správním řízení navzdory přímého dotazu žalovaného vůbec nezmiňoval – hovořil pouze neurčitě o nějakých „známých“, nikoliv své pokrevní tetě. Jedná se přinejmenším o indicii svědčící o tom, že emocionální vazba žalobce k dané osobě není natolik intenzivní, jak bylo v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě předestřeno, anebo je tvrzení žalobce pouhou účelovou konstrukcí.
25. Pokud krajský soud odhlédne od toho, že existence těchto vazeb nebyla žalobcem nijak doložena, ani tak nejde o natolik intenzivní příbuzenskou vazbu, která by nutně měla za následek racionální zdůvodnění atrakce příslušnosti k provedení azylového řízení dle nařízení Dublin III.
26. Krajský soud shrnuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí namítanými vadami netrpí a případ žalobce nevykazuje žádné „okolnosti hodné zvláštního zřetele“, které by odůvodňovaly aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III.

## V. Závěr a náhrada nákladů řízení

27. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
28. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku III tohoto rozsudku uvedeno.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. dubna 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.  
samosoudce